

L'ANIVERSARI DELS BESSONS

Estimada Adela,

Avui els nostres néts fan 18 anys i et trobo especialment a faltar. Qui m'havia de dir als meus 82 anys que viuria per veure als nostres menuts fer-se tan grans!

Eren molt petits els nostres fills quan una malaltia se't va endur del meu costat. Havíem compartit tantes coses, teníem tants plans de futur, tantes il·lusions, tantes ganes de viure i d'estimar-nos...

Era una època difícil per tirar endavant a dos fills sense cap ajuda: em va tocar fer de pare i mare i, més endavant, d'avi i d'àvia. Abans però, sabíem viure amb poques coses i on ara és imprescindible un Ipod, abans amb qualsevol invent jugaven tot l'any. El meu dia a dia era ple de tasques que res tenien a veure amb les d'un home d'aquella època: portar-los a l'escola, anar al taller del poble, preparar dinars i sopars, explicar contes i històries fantàstiques, cuidar-los quan es posaven malalts i, quan dormien, teixir jerseis per l'Adela que en Lluís més endavant també faria servir. Te'n recordes quan ens vam casar, que no sabia fer un ou fregit? Si veiessis els jerseis que vaig acabar teixint! Jo si que vaig ser un home avançat a la meva època i no els filòsofs grecs! Ja t'ho deia jo que t'havies casat amb un bon partit!

Ja han passat més de 40 anys de tot allò i avui els nostres néts l'Aleix i la Gina, deixen de ser adolescents per esdevenir com adults. La nostra filla l'Adela els ha fet un regal molt especial: un àlbum de fotografies, un recorregut per les seves vides des del dia que van arribar al món fins el dia d'avui i ha deixat la última pàgina en blanc per penjar una foto que ens farem tots plegats.

La primera fotografia és del 17 de setembre del 1995, el dia que van néixer amb un pes i unes mides gairebé exactes. L'Aleix era un nen molt fort, sa i robust, la Gina era tan dolça, tan delicada...

També hi ha fotos dels primers Nadals, dels primers regals: per ella nines, vestits i jocs de princeses, per ell camions, grues gegants, cotxes de Fórmula1 i motos.

Fotos de quan feien esport: ell a l'equip de futbol del poble i ella amb les companyes de ballet. L'Aleix deia que volia ser com en Guardiola, surt a les fotos amb la seva samarreta aixecant copes i medalles i la Gina, que volia ser com la Tamara Rojo, seguia de prop la seva carrera i fins i tot vam fer un viatge a Londres per veure-la, li havies de veure la cara, com l'admirava!

Cadascú somiava amb els seus ídols i feien tot el possible per assemblar-s'hi. Quan els anava a veure jugar o ballar per mi eren els que millor ho feien, i no és perquè siguin els nostres néts no, és perquè eren els millors amb diferencia!

I així, tot un recull de molts i molts records de les seves idèntiques vides: la mateixa escola, les mateixes mestres, els mateixos amics, la comunió, les convivències, els concerts de Nadal...Si ho han rebut tot per igual, com poden haver sortit tan diferents?

Al setembre aniran a la universitat, i l'Aleix que tant li agradaven els cotxes i les grues estudiarà per ser mestre, com tu. I la Gina que tant jugava a fer de mare amb la seva col·lecció de nines, farà enginyeria i diu que vol treballar amb cotxes però no com els que tenia jo de jove al taller del barri, sinó de Fórmula 1! Han triat les nostres mateixes feines, la teva i la meva, és clar que ells tenen altres aspiracions, però en el fons alguna cosa no deu haver canviat quan faran el mateix que nosaltres, amb la diferència de fer-ho amb els gèneres del revés.

Jo avui també els he fet un regal: encara guardo la teva bata de mestra, de quan treballaves a l'escola del poble, te'n recordes? Sempre et queixaves dels nens que eren molt trapelles i no tenien ganes d'aprendre. –Sort de les dones! Sort que estem les dones al món perquè els homes des de ben petits

sou ben ximplets! Algun dia les dones serem alcaldesses, presidentes i governarem el món!- em deies.

A la Gina li donaré el meu mono del taller mecànic, no recordo gaire de quin color era de tantes taques com té. Si hagués decidit posar-se'l fa 30 anys la gent la tractaria de boja per ser dona i voler arreglar motors de cotxe, si ni tan sols els conduïen! Me'n alegro que no sigui així i que puguin triar les professions que vulguin. Espero que els nostres regals els hi donin molta sort. Estic segur que els hi farà molta il·lusió i que guardaran aquestes relíquies com el que són, uns petits tresors.

Bé, aquesta carta ja arriba al ser fi i no sé què faré amb ella. Potser li compraré un segell i li escriuré una direcció: EL CEL s/n, a veure a on anirà a parar. Si algú la llegeix sabrà una mica de com anaven les coses abans, moltes han canviat i d'altres no tant: encara no hi ha dones que governin el món però si alguns homes que cuinen molt bé. També sabrà una mica de la vida d'un un home que es va haver d'avançar al seu temps perquè a la seva dona se li va avançar el final de la vida.

Sempre teu

Lluís,